

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 369/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Silviou Benhatchi, advokátkou, Floriánska 16, Košice, proti postupu Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, expozitúry Východ v konaní ČVS: PPZ-647/NKA-PZ-VY-2018, Okresnej prokuratúry Košice I v konaní sp. zn. 3Pv 236/18/8802, Mestského súdu Košice v konaní sp. zn. K1-5T/38/2019 (do 31. mája 2023 Okresného súdu Košice I v konaní sp. zn. 5T/38/2019) a Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 8To/64/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom policajného orgánu, okresnej prokuratúry, mestského/okresného súdu a krajského súdu v záhlaví tohto uznesenia uvedených konaniach. Sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov. Žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie celkovo 7 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Na základe trestného oznámenia sťažovateľa podaného 15. júna 2018 bolo uznesením policajného orgánu z 19. júna 2018 začaté trestné stíhanie za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením policajného orgánu z 22. februára 2019 bolo vznesené obvinenie fyzickej osobe

za obzvlášť závažný zločin podvodu v spolupáchateľstve podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 20 Trestného zákona, ktorá sťažovateľovi spôsobila škodu 350 000 eur. Po skončení vyšetrovania okresná prokuratúra podala obžalobu na obvineného, ktorá bola doručená okresnému súdu 24. júna 2019.

3. Okresný súd rozhodol o obžalobe rozsudkami z 23. októbra 2019 (oslobodzujúci) a 27. mája 2020 (odsudzujúci), ktorými sťažovateľa s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Oba rozsudky boli uzneseniami krajského súdu (16. marca 2020 a 30. novembra 2020) zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

4. Tretím rozsudkom okresného súdu zo 14. februára 2022 bol obžalovaný opätovne uznaný vinným zo spáchania už uvedeného obzvlášť závažného zločinu. Znovu mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, ako aj ochranný dohľad v trvaní 12 mesiacov. S nárokom na náhradu škody bol sťažovateľ opätovne odkázaný na civilný proces. Proti tretiemu rozsudku okresného súdu obžalovaný, okresná prokuratúra a sťažovateľ podali odvolania, o ktorých do doručenia ústavnej sťažnosti nerozhodol krajský súd.

5. Podaním z 11. januára 2024 sťažovateľ podal krajskému súdu sťažnosť na nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Listom z 31. januára 2024 mu predseda senátu 8To krajského súdu oznámil, že bolo nariadených viacero verejných zasadnutí, na ktorých krajský súd mienil vec prejednať a rozhodnúť. Obžalovaný ale svoju neúčast' opakovane ospravedlňoval zo zdravotných dôvodov. Podľa § 293 ods. 6 Trestného poriadku krajský súd nemohol vykonať verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného vzhľadom na trestnú sadzbu, ktorá mu v tejto veci hrozí. Krajský súd vydal 4. septembra 2023 príkaz na zatknutie podľa § 73 ods. 1 Trestného poriadku, pričom obžalovaný bol zatknutý až 29. januára 2024 a následne vzatý do väzby. Krajský súd nariadil termín verejného zasadnutia na 21. marec 2024.

6. Podaním zo 6. februára 2024 sťažovateľ krajskému súdu oznámil, že na svojej sťažnosti na nečinnosť trvá. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/6/2024 z 20. februára 2024 bola sťažnosť sťažovateľa pre nečinnosť zamietnutá z dôvodu, že zo strany krajského súdu nedošlo k takým priet'ahom v konaní, ktoré by si žiadali zásah nadriadeného súdu. Po zatknutí obžalovaného bol nariadený termín verejného zasadnutia, a preto zo strany krajského súdu došlo k vykonaniu úkonu, ktorého sa domáhal sťažovateľ svojou sťažnosťou na nečinnosť.

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. K povahe veci sťažovateľ uviedol, že i keď sa koná o obzvlášť závažnom zločine, vec nie je právne ani skutkovo zložitá. Nevymyká sa bežnej rozhodovacej činnosti trestných súdov a patrí k štandardnej agende. V tejto veci svojím správaním sťažovateľ neprispel k jej neprimeranej dĺžke (od podania trestného oznámenia do doručenia ústavnej sťažnosti uplynulo 5 rokov a 9 mesiacov) a orgánom činným v trestnom konaní a súdu bol k dispozícii po celý čas.

8. Podľa názoru sťažovateľa neprimeranú dĺžku tejto veci podstatným spôsobom spôsobil okresný súd svojím nesprávnym a nezákonným postupom, keď jeho prvý aj druhý rozsudok boli zrušené nadriadeným súdom. K predĺženiu tejto veci prispel aj krajský súd svojím pomalým

a neefektívnym postupom potom, keď mu bol začiatkom roka 2022 predložený súdny spis pre účely rozhodnutia o odvolaniach proti tretiemu rozsudku okresného súdu. Sťažovateľ sa domnieva, že podmienky na vydanie zatýkacieho rozkazu na obžalovaného boli splnené už skôr. Podľa sťažovateľa je zrejmé, že ak odvolacie konanie trvá bezmála 2 roky, takáto doba nemôže spĺňať požiadavky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Do doručenia ústavnej sťažnosti nebola vec právoplatne meritórne rozhodnutá.

IV.

Vyjadrenie krajského súdu

9. V zmysle § 56 ods. 6 vety za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd podaním z 10. marca 2023 vyzval krajský súd, aby sa vyjadril k vecnej stránke ústavnej sťažnosti ešte pred jej prijatím na ďalšie konanie.

10. Krajský súd okrem chronológie úkonov vykonaných v napadnutom konaní uviedol, že rozsudkom z 26. septembra 2024 bola táto trestná vec právoplatne skončená. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom konania je daný obzvlášť závažný zločin, za ktorý Trestný zákon upravoval v čase konania trest odňatia slobody vo výmere 10 až 15 rokov (prakticky až do novely Trestného zákona účinnéj od 5. augusta 2024). Senát krajského súdu sa oboznámil s vecou v dobe 3 mesiacov (súdny spis mal viac ako 1 600 strán) a sústredene vykonával všetky procesné úkony pre účely meritórneho rozhodnutia.

11. Celková doba odvolacieho konania síce trvala vyše 2 rokov a 4 mesiacov, krajský súd však nemohol konať vyše 15 mesiacov z objektívnych dôvodov, a to pre práceneschopnosť obžalovaného (od 9. novembra 2022 do 24. augusta 2023) z dôvodu jeho hospitalizácie na psychiatrii (od 26. septembra 2023 do 16. októbra 2023, od 15. mája 2024 do 29. mája 2024), z dôvodu vykonávania úkonov orgánmi činnými v trestnom konaní na účel realizácie príkazu na zatknutie obžalovaného (od 4. septembra 2023 do 29. januára 2024). Dĺžku odvolacieho konania zjavne zapríčinili okolnosti na strane obžalovaného, respektíve jeho obhajcov, v neprítomnosti, ktorých sa verejné zasadnutie nemohlo uskutočniť. Faktom je, že existenciu nepriaznivého zdravotného stavu ako dôvodu opakovaných ospravedlnení obžalovaný v každom jednom prípade vždy preukazoval lekárskymi správami a aj potvrdením lekára, a preto nemožno vytýkať nečinnosť senátu krajského súdu. V úvodnom štádiu odvolacieho konania tento nemohol mať dôvodnú pochybnosť o takto prezentovanej prekážke (psychiatrické ochorenie obžalovaného, resp. jeho hospitalizácie). Zároveň je evidentné, že od času, keď takáto pochybnosť vznikla, so zreteľom vyžiadané správy a všetky okolnosti predseda senátu krajského senátu vykonal efektívne a urýchlene všetky úkony potrebné na objektivizáciu zdravotného stavu obžalovaného a tiež pre zabezpečenie jeho účasti na verejnom zasadnutí (vydaním príkazu na zatknutie). Argumentácia sťažovateľa o oneskorení vydaní príkazu na zatknutie obžalovaného neobstojí, pretože jeho vydaniu predchádzali všetky potrebné úkony, t. j. pátranie po obžalovanom, nemožnosť mu doručiť zásielky prostredníctvom polície, jeho prvá hospitalizácia. Úkony smerujúce k realizácii príkazu na zatknutie (za obdobie vyše štyroch mesiacov) vykonávajú len orgány činné v trestnom konaní, nie všeobecné sudy. Takto označené časové obdobie možno posudzovať ako prekážku konania

pred krajským súdom. Z týchto dôvodov preto nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

12. Obžalovaný sa nevyhýbal trestnému stíhaniu, riadne preberal predvolania na verejné zasadnutia, zdržiaval sa na ním uvedenej adrese, svoju neúčast' riadne a v súlade so zákonom ospravedlňoval zo zdravotných dôvodov s tým, že zakaždým predložil aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, podľa ktorého jeho osobná účasť na verejnom zasadnutí predstavovala ohrozenie a sťaženie jeho zdravotného stavu. Krajský súd nemal teda možnosť vynútiť účasť obžalovaného ukladaním poriadkovej pokuty podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o možnosť zabezpečenia jeho účasti formou predvedenia podľa § 120 Trestného poriadku, na jeho využitie neboli splnené zákonné podmienky.

13. Spočiatku krajský súd akceptoval zdravotné dôvody brániace obžalovanému v neúčasti na verejnom zasadnutí. Po čase ho upozornil, že už nebude ďalej akceptovať tento dôvod. Napriek tomu sa obžalovaný naďalej nedostavoval na verejné zasadnutia a svoju neúčast' naďalej ospravedlňoval z rovnakých zdravotných dôvodov. Opakovanú neprítomnosť na verejnom zasadnutí napokon krajský súd riešil súd vydaním príkazu na zatknutie zo 4. septembra 2023. Napriek snahe polície sa obžalovaného podarilo zatknúť až 29. januára 2024. Po zatknutí bol obžalovaný 30. januára 2024 predvedený pred predsedu senátu 8Co krajského súdu, ktorý rozhodol o ponechaní obžalovaného na slobode, pretože nebolo preukázané splnenie dôvodov väzby.

14. Krajský súd pristupoval k obžalovanému v súlade s § 2 ods. 2 Trestným poriadkom, podľa ktorého do základných práv a slobôd osôb v prípadoch dovolených zákonom možno zasahovať len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie. Išlo totiž o špecifickú situáciu spočívajúcu v zdravotnom stave obžalovaného, ktorý sa dlhodobo liečil pre psychiatrickú diagnózu vyžadujúcu opakovanú hospitalizáciu a dlhodobú medikamentóznou liečbu. Krajský súd opakovane preveroval aj u ošetrojúceho lekára dôvodnosť jeho liečby. Krajský súd chcel predísť tomu, aby uplatnením prostriedku vynútenia povinnosti nezasiahol do liečebného procesu a nebol označený za príčinu zhoršenia zdravotného stavu obžalovaného. Obdobnú obavu mala aj polícia, ktorá niekoľkokrát mienila vykonať príkaz na zatknutie, avšak rovnako vyhodnocovala obavu a možné komplikácie pri vykonávaní zásahu proti psychiatricky chorej osobe.

15. O úsilí krajského súdu skončiť túto vec čo najrýchlejšie svedčí aj to, že sa neuchýlil k alibistickému zrušeniu a vráteniu veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Krajský súd sám iniciatívne dopĺňal dokazovanie, čím reagoval na nečinnosť obhajoby obžalovaného.

V.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

V.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

16. Ústavný súd uvádza, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97, I. ÚS 10/98, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020).

18. Z konštantnej judikatúry ESĽP, napr. vo veci *Krumpel a Krumpelová v. Slovensko* z 5. júla 2005 (č. 56195/00), vyplýva, že poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože takéto konanie možno považovať za rozhodujúce pre určenie ich „občianskych práv“. Je potrebné poznamenať, že ESĽP sa v danom prípade z hľadiska porušenia základných práv sťažovateľov zaoberal ich trestnou vecou, v rámci ktorej nebolo len začaté trestné stíhanie, ale došlo aj ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe (III. ÚS 324/05, III. ÚS 189/06). Inými slovami, z judikatúry ESĽP vyplýva, že v súvislosti s ochranou práva na prejednanie veci v primeranej lehote priznaného čl. 6 ods. 1 dohovoru primeraná lehota na rozhodnutie v trestnej veci začína plynúť od obvinenia, ku ktorému spravidla dochádza v prípravnom konaní (napr. *Wemhoff v. Spolková republika Nemecko*, rozsudok z 27. 6. 1968, séria A, č. 7, s. 26 – 27, § 19), a zahŕňa celé konanie vo veci vrátane odvolacích konaní [„appeal proceedings“ (napr. *Konig v. Spolková republika Nemecko*, rozsudok z 28. 6. 1978, séria A, č. 27, s. 33, § 98)].

19. Z uvedeného vyplýva, že základné právo poškodeného v trestnom konaní na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy je preto uplatniteľné až po vznesení obvinenia proti konkrétnej osobe (napr. I. ÚS 18/06), proti ktorej si svoj nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom aj riadne uplatnil. Až vznesenie obvinenia je teda tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z nej robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prieťahov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

20. ESĽP považuje prístup, pri ktorom sa neposudzuje konanie ako jeden celok, resp. sa neposudzuje celková dĺžka konania, za formalistický a nesúladný so zárukami čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd ale pripomína, že pri hodnotení toho, či v konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ESĽP posudzuje dĺžku konania ako celok bez ohľadu na jednotlivé fázy konania (pozri napr. rozsudky ESĽP vo veciach *Bubláková proti Slovenskej republike* z 15. 2. 2011, *Čičmanec proti Slovenskej republike* z 28. 6. 2016). Treba však podotknúť, že ESĽP vo svojom rozhodovaní koná proti Slovenskej republike ako porušovateľovi práv a z toho dôvodu posudzovaná dĺžka konania ako celok je relevantná. Pri posudzovaní veci ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy ústavný súd koná proti konkrétnemu porušovateľovi práv, ktorého sťažovateľ označil v petite ústavnej sťažnosti.

V.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom policajného orgánu a okresnej prokuratúry v napadnutých konaniach:

21. Ústavný súd konštatuje, že v tejto veci od vznesenia obvinenia fyzickej osoby (22. február 2019) za daný obzvlášť závažný zločin do doručenia obžaloby okresnému súdu (24. jún 2019) uplynuli 4 mesiace. Je evidentné, že uvedené obdobie je úplne v rámci ústavnej akceptovateľnosti. Nemožno preto ani v najmenšom uvažovať o tom, že postupom orgánov činných v trestnom konaní vôbec došlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľa, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Ústavný súd preto zistil splnenie dôvodov na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

V.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného/mestského súdu v napadnutom konaní:

23. Na okresnom súde prebiehalo napadnuté konanie od 24. júna 2019 do 4. júla 2022, keď okresný súd predložil súdny spis krajskému súdu. Následne krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 8To/64/2022-2015 z 26. septembra 2024, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu zo 14. februára 2022. Následne krajský súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Obžalovanému bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorého výkon bol podmienene odložený s určením skúšobnej doby v trvaní 3 rokov. Obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu 137 008 eur. So zvyškom nároku na náhradu škody bol sťažovateľ odkázaný na civilný proces. Zároveň krajský súd odmietol odvolanie prokuratúry.

24. Súdny spis bol už mestskému súdu doručený 12. novembra 2024. Rozsudok krajského súdu z 26. septembra 2024 bol sťažovateľovi doručený 19. novembra 2024, čím bola v tejto veci odstránená jeho právna neistota.

25. Z uvedeného teda vyplýva, že napadnuté konanie okresného/mestského súdu trvalo približne 3 roky. Aj napriek zjavne neefektívnej činnosti okresného/mestského súdu z dôvodu opakovaného rušenia jeho meritórnych rozhodnutí nadriadeným súdom podľa názoru ústavného súdu dĺžka napadnutého konania okresného/mestského súdu bola stále v rámci ústavnej akceptovateľnosti. Z tohto dôvodu preto nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľa zo strany okresného/mestského súdu, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd znova odmietol v tejto časti ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

V.4. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní:

27. Ústavný súd konštatuje, že odvolacie konanie prebiehalo na krajskom súde od 4. júla 2022 do 12. novembra 2024 (približne 2 roky a 4 mesiace). V tejto veci krajský súd nariadil až

10 termínov verejných zasadnutí (15. november 2022, 15. december 2022, 9. február 2023, 30. marec 2023, 20. apríl 2023, 18. máj 2023, 15. august 2023, 21. marec 2024, 16. máj 2024, 26. september 2024). Tieto sa skoro všetky neuskutočnili z dôvodu ošetrojúcim lekárom potvrdeného nepriaznivého zdravotného stavu obžalovaného, čo znemožňovalo krajskému súdu skôr meritórne rozhodnúť. Ide o objektívnu a hlavnú príčinu, ktorá výrazne negatívnym spôsobom ovplyvnila dĺžku odvolacieho konania. Krajský súd zároveň nebol nečinný, keďže vykonával úkony smerujúce k zabezpečeniu prítomnosti obžalovaného na verejnom zasadnutí (opakované vyžiadanie si správ o jeho zdravotnom stave, vydanie príkazu na zatknutie). Je evidentné, že táto vec si vyžadovala osobitný prístup krajského súdu (a aj polície) a že ju bolo náročnejšie skončiť.

28. Podľa názoru ústavného súdu bola doba odvolacieho konania tiež v rámci ústavnej akceptovateľnosti. Z tohto dôvodu preto nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľa zo strany krajského súdu, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu v bode 1 označených práv.

29. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu